

Về Một Niềm Tin

Thuần Chánh

"Tôi không dám khinh các Ngài, các Ngài sẽ là Phật".
Khi đọc tới phẩm kinh này, tôi vẫn ngạc nhiên về niềm tin chắc chắn, về sự khẳng định tuyệt đối này. Tôi không dám nói là mình hoài nghi nhưng tin như ngài Thường Bất Khinh ư? Tôi cũng không dám bảo là tin.

oOo

Lúc nhỏ, có lần tôi làm bể cái ly ở trong tủ, tôi không dám đến gần tủ. Khi nghe má tôi rầy bà chị, tôi mừng quá. Thoát nạn! Má tôi đâu có ngờ là tôi. Tôi có khi nào rửa chén; mà mở tủ lấy ly lại càng không có! Dĩ nhiên là bà chị tôi đâu có thanh minh là chị vô tội, vì rửa ly chén và dọn dẹp tủ là bổn phận của chị.

Lại có lần tôi mở tủ thấy nửa trái đu đủ, ung ăn mà sợ. Tôi bèn lấy dao lạng trên mặt một lớp mỏng. Ngó thì vẫn còn nửa trái, nhưng nhỏ hơn. Bà chị tôi đi về thấy nửa trái đu đủ, thắc mắc hình như có ai ăn, bèn hỏi thử tôi - nhà chỉ có hai chị

Về một niềm tin

em - Tôi trả lời chắc chắn: "Em không hề ăn!" (Lúc đó, tôi đang học lớp đệ tứ - cũng khá lớn chứ nhỏ nhất gì).

Cái quả báo là không phải tôi bị ai đổ oan, cũng không hề bị ai lường gạt. Nhưng, tôi không thể tin ai hết. Tin sao được, khi tôi đã từng gian dối, quanh co, khuất lấp. Trên tất cả, tôi không tin được tôi. Không tin ai hết - đó có lẽ là sự trừng phạt nặng nề nhất cho kẻ gian dối.

oOo

Không hiểu vì lý do gì, sự triển chuyển nào và... như thị, như thị... biến. Chúng tử rơi rớt ở đâu, triển chuyển ra sao tôi không thể biết.

Chỉ biết vài năm sau đó, có một hôm bà chị tôi nhờ tôi về Sài Gòn lấy cho chị quyển nhật ký chị để trong tủ. Khi đưa chìa khóa tủ cho tôi, chị yêu cầu tôi hứa là không mở ra đọc.

Cầm quyển nhật ký trên tay ngắm nghía. Nghe trong sâu xa một tiếng nói mãnh liệt: Đùng. Khi giao tận tay chị quyển sách, tôi mỉm cười nhìn thẳng vào mắt chị.

Từ đó, tôi tin cuộc đời.

oOo

Về một niềm tin

Một buổi thiền chợt nhiên tôi nhớ lại chuyện cũ, đang nghĩ lan man về chuyện xưa, tôi bỗng hiểu tại sao ngài Thường Bất Khinh nói được câu đó, trong khi chúng tôi nghe một cách thờ ơ.

Có phải chính vì Ngài đã tin được chính Ngài. Cái điều ngó rắc rối mà thật đơn giản: "Tin chính mình là tin được tất cả". Và, cái điều đơn giản đó hóa ra rắc rối cho chúng tôi. Sự cạy cục, gặng gổ bao năm chỉ để hiểu ra điều đó.

Không biết, quả thật không biết đến bao giờ, tôi mới rõ được niềm tin của ngài Thường Bất Khinh.

